

Omtrent de beteekenis der genealogie als hulpwetenschap van het erfelijkheidsvraagstuk bij menschen loopen onze inzichten uiteen. Zeker, ik ben beslist van meening dat, wil men een duidelijk en betrouwbaar inzicht verkrijgen in de erfelijkheidsverhoudingen bij menschen, men in dat opzicht, behalve de descendentie, (de stamboom) ook altijd een behoorlijk aantal ascendenten (de kwartierstaat) dient te onderzoeken, en zoolang het grootte publiek het nauwlijks verder brengt dan hoogstens iets te weten van de vier grootouders, en in den regel omtrent overgrootouders alle overlevering ontbreekt, moeten de zoogenaamde wetten der erfelijkheid, gebaseerd op de *huidige*, geneeskundige statistiek, die meestal slechts de descendentie van een bepaald ouderpaar binnen den kring harer beschouwingen trekt, en zich slechts bij uitzondering met de ascendentie bezighoudt, zeer zeker onder groote terughouding worden aanvaard.

De genealogie nu is in staat om bepaalde individuen, waarvan geschiedkundig zeer voldoende gegevens bestaan ten opzichte van allerlei eigenaardigheden, aan een zeer nauwkeurig onderzoek te onderwerpen, en het is haar in heel veel gevallen mogelijk aan dat onderzoek niet alleen de ouders en kinderen, maar ook een belangrijk aantal voorouders te onderwerpen. Daarom acht ik de genealogie en de geschiedkunde wel degelijk van groot belang.

Amsterdam, 23 Maart 1914.

B. H. STEPHAN.

IS HET VOOR FABRIEKEN EN WERKPLAATSEN VOORGESCHREVEN VERBANDMATERIAAL OOK WEL EENS AANWEZIG?

Deze vraag komt mij telkenmale op de lippen, wanneer op de cursussen in Eerste Hulp bij (bedrijfs)ongevallen besproken wordt, welke verbandtrommels en welk verbandmateriaal volgens voorschrift van de Arbeidsinspectie in fabrieken (met krachtwerktuigen enz.) aanwezig moeten zijn. Bij die gelegenheid toch krijgen wij van bijna alle werklieden aan dergelijke fabrieken, die den Eerste-Hulp-cursus volgen, te hooren: „Nu, maar bij ons *is zoo'n trommel er niet*”. Van vele fabrieken en werkplaatsen verneemt men van de werklieden, dat er of wel een trommel is, die sinds lang leeg is, of dat er een sigarenkistje met wat oude restjes van verbandmiddelen als verbandtrommel dienst doet, of dat er zelfs in het geheel niets van dien aard is. Ons wordt meermalen de vraag door die werklieden gesteld: „*Wat geeft het, of wij leeren wat die mooie verbandtrommel bevat, en hoe wij den inhoud ervan moeten gebruiken, wanneer er op onze fabriek zoo'n trommel toch niet is!*” Bij navraag is het mij in enkele jaren nog niet mogen gelukken, onder de leerlingen er een aan te treffen, die wel eens bijgewoond had, dat op zijn fabriek of werkplaats een contrôle van het verbandmateriaal had plaatsgevonden.

Persoonlijk kan ik nog mededeelen, dat ik op een groote fabriek, waar nogal eens kleine ongevallen voorkomen, als „verbandtrommel” aantrof een open houten kist, waarin wat fleschjes met gedeeltelijk onbekenden inhoud, en wat (geïmproviseerde) zwachtels. Van verder materiaal niets. Op mijn verzoek werd er een en ander aangeschaft. Contrôle was ook daar onbekend.

Mogelijk kan deze mededeeling er toe leiden, dat de aandacht der in deze bevoegde autoriteiten eens op dien stand van zaken wordt gevestigd, en dat er, indien het noodig mocht blijken, maatregelen worden genomen, waardoor de werklieden der verzekeringsplichtige bedrijven het voorgeschreven verbandmateriaal, waarmede zij op den cursus spelenderwijze leerden exerceeren, ook op hun fabriek aanwezig vinden, als de nood aan den man komt.

Amsterdam, 19 Maart 1914.

J. STÄRCKE.